

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Bencze Dénes ügyvéd (7400 Kaposvár, Somssich Pál utca 5/A. fszt. 1.) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a dr. Halász Lajos ügyvéd (7400 Kaposvár, Bajcsy-Zsilinszky utca 7.) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen 55.000 Euró és járulékai megfizetése iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2007. június 11. napján kelt 23.P.20.262/2005/46. számú ítélete ellen az alperes által 51. sorszámon előterjesztett és 52. sorszámon indokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 175.000 (egyszázhetvenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A peres felek és XY közösen alapították 1990. augusztus 31-én a XY Kft-t. 1997. március 17-én XY az üzletrészt a peres feleknek eladta, majd 2003. május 26-án a felperes az alperes üzletrészt is megvásárolta 39.000 Euró vételárért, amelynek következtében a felperes a társaság egyedüli tagjává vált. A vételárból a felperes 25.000 Eurót fizetett meg az alperes részére.

1992. július 7-én a peres felek, mint kölcsönvevők kölcsönszerződést kötöttek a holland X házaspárral, akik a peres felek részére 50.000 Gulden kölcsönt nyújtottak. 2001. őszén a felperes a kölcsönt kamataival együtt a hitelezők részére 86.000 Gulden összegben teljes egészében visszafizette.

1993. július 1. napján a peres felek kölcsönvevőként kölcsönszerződést kötöttek a X házaspárral, akik a peres feleknek 100.000 Gulden kölcsönt nyújtottak. A hitelezők részére a kölcsönt és kamatait ugyancsak a felperes fizette vissza 145.000 Gulden összegben.

A felperes keresetében 55.000 Euro és annak 2004. október 28. napjától a kifizetésig járó törvényes kamata és perköltség megfizetésére kérte az alperes kötelezését. A X házaspártól közösen felvett kölcsön visszafizetése címén 145.000 Gulden, továbbá a felperes állítása szerint a felperes és az alperes által a holland Rabo Banktól közösen felvett 48.000 Gulden, és a felek másik közös cégének, a XY Bt-nek 5.000 Gulden értékben vásárolt festékszóró együttesen 198.000 Gulden, azaz 90.000 Euró 1/3-át, azaz 30.000 Eurót követelt az alperestől. Kérte továbbá az alperes kötelezését a X házaspártól felvett kölcsön visszafizetésére tekintettel 86.000 Gulden 1/2 részének, valamint a felperes által alperesnek a közös cég által üzemeltetett kemping működtetéséhez átadott összegek elszámolása címén 18.900 Euró megfizetésére. A követeléseibe beszámította az alperes üzletrésznének vételárából fennmaradó 14.000 Eurós tartozását.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, állítva, hogy a XY Kft-ben lévő üzletrésznének eladásakor az elszámolás kettejük között mindenre kiterjedően megtörtént, az üzletrész vételára lényegesen magasabb lett volna a kialakult 39.000 Eurónál, azonban ezt az összeget éppen azért határozták meg a felek, mert a felperes vállalt kötelezettséget az alperes fennálló tartozásaiért is.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 27.515 Eurót és annak 2004. október 28-tól a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes mértékű euribor kamatát, valamint 444.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy az alperes bizonyítási kötelezettsége ellenére a perben nem bizonyította, hogy az üzletrész átruházás során a felperessel úgy állapodott meg, hogy valamennyi tagsági jogviszony alatt keletkezett kötelezettségét a felperes fogja helyette teljesíteni. Megalapozottnak találta ugyanakkor a felperes keresetét a X és X házaspártól felvett magánkölcsönök visszafizetése tekintetében azzal, hogy a kölcsönszerződések aláírásával az alperes egyetemleges kötelezettséget vállalt a felperessel a kölcsönök visszafizetésére. A perben a felperes bizonyította, hogy mindkét kölcsönt a hitelezők részére ő fizette vissza teljes egészében, ezért a Ptk.338.§-a alapján megtérítési követelése keletkezett az alperessel szemben a saját kötelezettségét meghaladó szolgáltatás megfizetése iránt. A két kölcsönön kívül előterjesztett további követeléseket bizonyítottság hiányában utasította el.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a felperes keresetének teljes egészében történő elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. A X házaspártól felvett kölcsönrel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy X úr tanúvallomásában azt adta elő, hogy a pénz kölcsönadása a felperes kedvéért történt, a kölcsönszerződés

alperes részéről történt aláírása számára nem volt fontos. Hivatkozott arra is, hogy a tanú vallomása szerint a kölcsön visszafizetéséről nyugtát vagy átvételi elismervényt nem adott. Ugyanilyen nyilatkozatot tett a felperes maga is, tehát, hogy a kölcsön visszaadásáról írásban elismervény nem készült, ugyanakkor a visszafizetésről a felperes az eljárás során nyugtát csatolt.

A X házaspár által folyósított kölcsönrel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy ennek a pénznek a visszafizetéséről sem készült átvételi elismervény, a tanúként kihallgatott X asszony nyilatkozatai pedig - a visszafizetett összeg nagyságát illetően - egymással ellentétben állnak.

Utalt arra is, hogy X úr rokoni, X asszony pedig üzlettársi kapcsolatban állt a felperessel, így vallomásuk érdektelennek nem tekinthető.

Változatlanul fenntartotta azt a perben is előadott védekezését, hogy az üzletrésze a felperes részére történt értékesítésekor minden üzleti kapcsolatot befejeztek, mindenre kiterjedően elszámoltak, ennek bizonyítására tanúként kérte meghallgatni XY urat, megkeresett holland bíróság útján.

A felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Az alperes által előterjesztett bizonyítási indítvány teljesítését ellenezte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján a bizonyítékokat okszerűen értékelve állapította meg, hogy a peres feleknek kölcsönszerződéseken alapuló közös tartozásuk áll fenn a holland állampolgárságú X házaspárral és X házaspárral szemben, és hogy e tartozásokat teljes egészében - tehát az alperest terhelő részt is - a felperes fizette vissza. Helyesen állapította meg a visszafizetett összeg mennyiségét is. Az alperes a perben beismerte, hogy a kölcsönszerződéseket a becsatolt okiratoknak megfelelően a felperes adóstársaként ő is megkötötte, és hogy a tartozásból ő semmit nem fizetett vissza. Nem tette vitássá azt sem, hogy a tartozás a járulékokkal együtt - a felperes által állított visszafizetés szerinti időpontban - X-ék esetében 145.000, X-ék esetében pedig 86.000 Gulden volt. Perbeli védekezését arra alapította, hogy egyrészt a Kft. üzletrészenek átruházásakor a felperessel szemben ezen ügyletek kapcsán fennálló tartozásait a vételárban elszámolták, másrészt pedig vitatta a kölcsönök visszafizetésének tényét és a visszafizetett összegek mennyiségét.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a perbeli kölcsönökkel kapcsolatos tartozásokra nem voltak figyelemmel a felek akkor, amikor az alperes Kft.-üzletrészenek vételárában megállapodtak. A 23.P.20.262/2005/8. számú jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatában az alperes maga állította, hogy tételesen nem számoltak el, szerinte senki nem tudta, hogy pontosan mennyit kellett volna

elszámolni. Ellentmond az elszámolást állító védekezésnek az is, hogy a felperes általi visszafizetés tényét és összegét is vitatta az alperes.

A kereseti követelés összezszerűségének megalapozottsága tekintetében - az alperes védekezését figyelembe véve - annak van döntő jelentősége, hogy mindkét kölcsön jogosultja nyilatkozatot tett arról, hogy a tartozás teljes összegét a felperes részükre visszafizette és ezzel a követelésük az alperes vonatkozásában is megszűnt. Mivel a kölcsöntartozások járulékokkal együttes összegének a felperes által megjelölt összegekkel való azonosságát az alperes nem vitatta és a tartozás hiánytalan visszafizetése bizonyított, alaptalan az alperes részéről annak vitatása, hogy a felperes az általa állított összegeket fizette vissza. Mindazonáltal XY tanúvallomásában 145.000 Guldenben jelölte meg a visszafizetett összeget, X asszony pedig módosított tanúvallomásában, amelyet nyugta csatolásával is alátámasztott, 86.000 Guldenben.

Az elsőfokú bíróság tehát helyesen határozta meg az alperesnek a felperessel szemben fennálló tartozását a beszámításra is figyelemmel 27.515 Euróban, amelynek jogcímét azonban tévesen jelölte meg. Téves ugyanis az az álláspontja, hogy a pénztartozás, mint szolgáltatás nem osztható és ezért a felek egyetemleges kötelezettek voltak a kölcsöntartozások tekintetében a Ptk.334.§-ának (2) bekezdése alapján. A pénz nyilvánvalóan korlátlanul osztható szolgáltatás, ezért ha azzal többen tartoznak, a Ptk.334.§-ának (1) bekezdése szerint minden kötelezettől csak a rá eső részt lehet követelni, részarányuk pedig kétség esetén egyenlő. Nem támad tehát megtérítési követelése a felperesnek az alperessel szemben a Ptk.338.§-ának (1) bekezdése alapján abból, hogy a jogosultnak a saját kötelezettségét meghaladó szolgáltatás teljesített, mert nem voltak egyetemleges kötelezettek.

Azzal, hogy az alperest terhelő szolgáltatást a felperes teljesítette, az alperes jogalap nélküli vagyoni előnyhöz jutott a felperes rovására, amelyet a Ptk.361.§-ának (1) bekezdése alapján vissza kell térítenie.

Mivel az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel érintett rendelkezései érdemben ennek a jogcímnek is megfelelnek, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyta a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján.

Az alperes fellebbezésében előterjesztett bizonyítási indítvány teljesítését a felperes ellenezte, kifejtette azt a jogi álláspontját, hogy ilyen bizonyítási indítvány előterjesztésére a másodfokú eljárásban már nincs is lehetőség.

A másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás iratainak tartalma alapján (11. számú jegyzőkönyv 8. oldal) megállapította, hogy az elsőfokú bíróság felhívta az alperest arra, hogy terjessze elő bizonyítási indítványait annak alátámasztására, hogy a XY Kft-ben lévő alperesi üzletrész 39.000 Euró vételárért történő értékesítése során valamennyi felperessel szemben fennálló tartozást elszámoltak. Ez a felhívás a

Pp.3.§-ának (3) bekezdésében foglaltaknak maradéktalanul nem tesz eleget, figyelemmel arra, hogy a bíróság nem csak a jogvita eldöntése érdekében bizonyításra szoruló tényekről, hanem a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről is előzetesen tájékoztatni köteles a feleket.

A fentiekre tekintettel tehát a másodfokú bíróság a bizonyítási indítvány előterjesztésének Pp.235.§-ának (1) bekezdésében írt akadályát nem látta, ugyanakkor a bizonyítás elrendelését szükségtelennek tartotta, mert az alperes személyes előadása alapján megállapítható volt, hogy ezen kölcsönökkel kapcsolatos tartozásait az üzletrész értékesítésekor a vételárban nem számolták el.

Az alaptalanul fellebbező alperes perköltséget nem igényelhet és a Pp. 78. §-a, valamint a Pp.86.§-ának (3) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú eljárásban felmerült költségének viselésére, amely a felperest képviselő ügyvéd munkadíjából áll és amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) és (5) bekezdése alapján állapította meg.

Az alperes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

P é c s , 2008. február 7.

Dr. Veszely József s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubí Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Szentpéteri Dr. Bán Erzsébet s.k. bíró